

[Trøjborg]

selvfølgelig gerne spørge landbrugsministeren: Står landbrugsministeren bag vandmiljøplanens målsætning, at kunstgødningens forbruget af kvælstofindhold skal reduceres fra 400.000 t kvælstof om året til 250.000 t kvælstof? Er det også landbrugsministerens holdning? Jeg har fået at vide i februar, at det var miljøministerens holdning.

Her har vi netop dilemmaet for regeringen. Regeringen nedsætter nok så mange fællesministerielle udvalg, men disse udvalg har ikke en klar fornemmelse af, hvad der er regeringens politik. De får modstridende meldinger, og derfor er regeringen reelt handlingslammet, når det drejer sig om problemet miljø og landbrug.

Miljøministeren har naturligvis ret, når hun siger, at man ikke kan føre miljøpolitik uden medvirken fra fagministrene. Det er sandt nok, men det betyder jo ikke, at miljøministeren bare skal acceptere, at der intet foretages. Jeg føler ofte, at det er ligesom at spille fodbold. Det er umuligt at få scoret, hvis man har en medspiller på holdet, der skyder bolden til hjørnespark, hver eneste gang hun har bolden.

Jeg kan betro miljøministeren, at jeg og mange af mine kolleger i den socialdemokratiske folketingsgruppe får masser af henvendelser fra kommuner og fra mennesker, der pålægges store byrder i forbindelse med udbygning af rensningsanlæg eller kloaknettet i kommunerne. De siger alle entydigt, at de er indstillet på, at nu skal det være slut med svineriet fra kommunale spildevandsanlæg. De er også parate til at betale, hvad det koster – og det er jo her, de store investeringer ligger: ca. 13 mia. kr. på landsplan. Men de kan ikke forstå, at der ikke skal gøres noget mere alvorligt for at få nedbragt landbrugs bidrag til kvælstofudledningen.

Derfor vil vi naturligvis gerne hjælpe regeringen, og det er derfor, vi har foreslået den dagsorden og har formuleret den så tilpas blødt og rundt, at vi regner med, at regeringen ligesom på en række andre områder naturligvis vil følge regeringens handlingsplan for miljøudvikling op med noget mere konkret, nemlig en handlingsplan for en økologisk bæredygtig udvikling i dansk landbrug.

Men det fritager selvfølgelig ikke miljøministeren for vedvarende at arbejde for opfyldelsen af de allerede vedtagne tiltag, og jeg vil derfor stille et par spørgsmål til miljøministeren.

Hvordan går det f.eks. med at begrænse forbruget af bekæmpelsesmidler med 25 pct. ved årets udgang? Er det rigtigt, at kravet om grønne marker har hindret nedsættelsen, eller hvordan står det? Hvordan går det med arbejdsudvalget, der skal katalogisere mulighederne for at nå vandmiljøplanens målsætninger om kvælstofreduktion, altså reduktion i udvaskningen af kvælstof? Det var min fornemmelse, at dette arbejdsudvalg skulle være færdigt 1. september. Kan vi få noget at vide om, hvilke anbefalinger udvalget er kommet med? Om det overhovedet er kommet så langt, at det er nået til anbefalinger?

Og hvor var f.eks. regeringens miljøinteresse, da bl.a. Socialdemokratiet arbejdede på at undgå sprøjtning i de støtteberettigede lætilplantninger, som vi behandlede her i Folketinget sidste år?

Hvor var og er regeringens entusiasme, når det gælder de økologiske landbrug? Det er måske mere til landbrugsministeren, spørgsmålet stilles. Det er jo ikke uden grund, at de økologiske jordbrugere føler, at alt har været tilrettelagt mere vanskeligt og uigennemsigtigt end rimeligt. Støtteloven løber ud, inden vi får set os om, og den skal til revision i folketingsåret 1990-91. Jeg vil derfor spørge: Hvor er miljøministerens interesse i økologiske alternativer til dansk landbrug? Det synes jeg ikke vi har hørt meget om, siden Miljøministeriet under Christian Christensens ledelse i 1987 udsendte sin store og, synes jeg, flotte rapport om emnet.

Når jeg mener – og med god grund, synes jeg – at have anlagt en ret kritisk linje til de besvarelser, som vi har fået, og som jeg selvfølgelig også af høflighedsgrunde vil takke for, så skyldes det efter vores opfattelse, at tiden på dette område går med ord og ord, mens behovet for handling stedse tiltager.

Lad mig slutte med at tilkendegive, at Socialdemokratiet naturligvis på dette område, som når det gælder alle de andre politiske opgaver, som vi har til behandling i Folketinget, er parat til konstruktive drøftelser om løsninger, der er bæredygtige både for miljøet og også for det – erkender vi – til enhver tid meget vigtige danske landbrugserhverv.

Det er ikke et flertal, miljøministeren mangler. Det vil jeg godt understrege som min sidste afslutning. Flertallet er parat til konstruktiv handling.